

SECCIONS EDICIÓ IMPRESA EL PUNT AVUI TV MÉS

PORTADA LOCAL SOCIETAT SUCCESSOS POLÍTICA ECONOMIA CULTURA EUROPA-MÓN COMUNICACIÓ OPINIÓ IN ENGLISH ESPORTS

PORTADA ART ARTS ESCÈNIQUES CINEMA CÒMIC CULTURA POPULAR LLIBRES MÚSICA PATRIMONI ALTRES

CULTURA BARCELONA - 11 setembre 2018 2.00 h

JOAN COLOMO MÚSIC

"He perdut la vergonya per fer tot allò que vull"

Joan Colomo (Sant Celoni, Vallès Oriental, 1981) ha publicat sis discos en solitari, entre els quals els dos volums de 'Producte interior brut' (2011 i 2012) 'La filia i la fòbia' (2014) i 'Sistema' (2016) BCore.

Projectes

A més de presentar nou disc, Colomo continuarà aquesta tardor fent concerts amb Unfinished Sympathy i s'incorporarà als Surfing Sirles en la seva petita gira de retorn.

GUILLEM VIDAL - BARCELONA

Xavier Sala i Martín, Santiago Niño Becerra... i Joan Colomo! El músic de Sant Celoni porta al seu terreny diferents conceptes macroeconòmics en el seu tot just publicat sisè disc en solitari: L'oferta i la demanda (BCore), el primer que fa íntegrament en català. Després

d'estrenar-lo en directe divendres passat a Sant Feliu de Guíxols, el presentarà demà passat al Mercat de Música Viva de Vic.

El disc està entrelligat amb unes quantes reflexions sobre macroeconomia. El capfiquen, aquests temes?

Tinc pocs inputs quant a literatura o cinema, però sí que, en canvi, soc bastant addicte a l'actualitat geopolítica, macroeconòmica... No em considero ni de bon tros un entès, no soc d'aquells que van a internet a cercar conferències d'un determinat economista ianqui, però sí que, escrivint cançons, se'm va anar acudint traslladar determinats conceptes macroeconòmics al terreny de les relacions humanes.

"Des del bressol fins al taüt tots passareu pel meu embut", canta a 'El diner'.

És evident que els diners ens afecten en totes les facetes de la vida. Fa poc vaig ser pare i, això, et genera una angoixa: la de poder ser solvent. Tret que de diners, te'n sobrin, que no sol ser el cas, tothom està capficat per si perdrà la feina, si podrà pagar la hipoteca... Això ens transforma i fa que totes les nostres relacions se'n ressentin. És com quan, amb la crisi, la gent no es divorciava i es veia obligada a viure amb qui no volia sota un mateix sostre...

A 'La redistribució de la riquesa' diu que es conforma a no passar mai gana.

Dels temps en què vaig estudiar a la universitat [Colomo va cursar dos anys la carrera de filosofia] en recordo sobretot el text d'un antropòleg que parlava de com en les societats primitives, amb tots aquells caçadors recol·lectors, en tres hores ja ho tenien tot fet. Em va fer pensar en tot aquest rotllo de l'opulència. I et preguntes: "Cal estar realment treballant mil hores la setmana per poder comprar-nos tot aquest munt de coses que la societat ens empeny a comprar i, en canvi, tenir tan poc temps per al lleure?" Et fa preguntar per què no podem treballar menys i guanyar els diners suficients per viure feliços.

El 'punk', o el 'hardcore', que és d'on prové, n'estan plens, de missatges anticapitalistes.

Sí, i tant. La meua influència ideològica principal continuen sent tots aquells grups de hardcore que vaig descobrir en l'adolescència. Bandes com Refused, amb aquest punt de llibertaris.

A casa seva, en aquest sentit, quin ambient s'hi respirava?

La meua família és d'una tradició més comunista i marxista. Jo sempre he estat esquerranós de sèrie, però el punk, com deia, m'ha empès cap a un rotllo més anarco i llibertari.

Escriure les lletres continua sent per a vostè la part més feixuga de fer un disc?

Sí. Pensava que això aniria a menys, però... cada vegada pateixo més! Tinc la sensació, sovint, d'estar fent lletres que ja havia fet abans. He fet tantes cançons que, a vegades, ja no sé cap on tirar.

De 'L'oferta i la demanda' ja se'n parla com del "disc electrònic" de Joan Colomo.

Hi ha menys guitarres i més sintetitzadors, és cert. Dur-ho al directe és una feinada. Hem agafat uns pads electrònics per a la bateria; en Guille [Caballero, teclista] porta un sintetitzador més, i jo, per primer cop, he deixat de tocar la guitarra. Ara porto un sampler i un teclat petit que, l'altre dia, a Sant Feliu de Guíxols, però, gairebé no vaig tocar.

Reinvenció escènica?

La guitarra és un escut que et permet amagar alguna cosa més que la panxa que has anat fent durant l'estiu [riu]. Ara estic al descobert i, tot i que alguns dels concerts de La Radiofórmula [un projecte de versions] ja els havia fet així, em veig obligat a moure'm i fer coses a l'escenari a les quals no estava massa acostumat.

Si fa vint anys, quan militava en la causa 'hardcore', li haguessin dit que acabaria fent temes d'una producció tan 'mainstream' com 'Guerra freda', s'hauria sorprès molt?

Sí, però no cal anar vint anys enrere. Si m'ho haguessin dit fa quatre anys, també. Poc abans d'escriure Màgic [una cançó minimalista de cert èxit l'any 2011] també m'hauria estranyat saber que acabaria fent un tema com aquell. Fa temps, però, que he perdut la vergonya per fer tot allò que vull. Al penúltim disc hi havia un tema en aquesta òrbita (Enmienda a la totalidad) i, mirant temes de La Célula Durmiente [un altre dels seus projectes], t'adones que hi havia elements de caire pràcticament makinero.

A què es deu que s'hagi sentit tan atret per aquesta mena de produccions tan radiofòniques?

Al fet que cada cop escolto menys música voluntàriament i, en canvi, més involuntàriament. La música comercial està a tot arreu i, al final, encara que no ho vulguis, acaba formant part dels teus referents. M'agraden unes quantes coses, però, de la música de masses d'avui dia...

Fa anys que reivindica Rihanna i Britney Spears, de fet.

Sí, tot i que no ha estat fins fa poc que ho he intentat emular. No és que hagi intentat fer un disc d'aquesta mena, però sí que m'hi he inspirat per a determinades tècniques de producció.

L'obliga a cantar d'una manera diferent, el fet que les cançons tinguin aquest nou vestit?

Sí. L'altre dia escoltava, després de molt de temps, el meu primer disc en solitari (Contra todo pronóstico, 2009) i em va sorprendre veure com d'impostada era la meua veu. Semblava un follet cabrejat! De mica en mica, i en aquest últim disc especialment, he anat cap a tessitures més naturals.

Què en pensa, Joan Colomo, del 'trap'?

Em sobten aquestes tendències que ho arrasen tot, però trobo que, en aquest llenguatge, hi ha coses interessants. És més una tribu urbana que no pas una música revolucionària, però, ja que moltes coses, amb el hip-hop, ja es feien. En el proper disc suposo que algun trap haurà de caure [riu].

MÉS LLEGIDES

- 1. La desaparició de drons, un nou misteri que s'afegeix al cas de Susqueda**
- 2. La revista 'Time' situa Puigdemont com a candidat al premi Nobel de la pau**
- 3. Plega el coordinador de l'ANC a Girona**
- 4. Ens en sortirem?**
- 5. "Aquest país està incòmode amb la violència"**
- 6. L'hora de liderar**
- 7. Espectacular lipdub per la República a Arbúcies**
- 8. La consellera de Salut anuncia el naixement de la seva filla Anhel**
- 9. Mor una nena d'1 any i mig després que el pare se l'oblidés al cotxe durant hores a Madrid**